

Arrest

nr. 240 389 van 1 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint-Annalaan 608 / gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 5 april 2012 bent u in België aangekomen en heeft u een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend. Tijdens uw asielprocedure verklaarde u wat volgt.

U heeft de Afghaanse nationaliteit en bent van Pashtoense origine (Kharoti stam). U werd geboren in 1361 (1982) in het dorp Kharoti in het district Maidan Shar van de provincie Maidan Wardak. U ging naar de Salman Fars school en vervolgens naar de Khalid Bin Walid school in het district Narkh. Na uw middelbare school ging u Pashtuliteratuur studeren aan de universiteit van Kabul. U spreekt Pashtu en Dari en wat Arabisch, Engels en Hindi. U werkte als hoofd van de Afghaanse radio en televisie (ART) in Maidan Shar en daarnaast werkte u als journalist maar u schreef geen artikels in uw eigen naam omdat het meestal kritische artikels betrof waar niet iedereen tevreden mee was. U bent getrouwd met M. (...) en heeft twee kinderen. Uw vader en moeder wonen nog steeds in Kharoti. U verklaarde dat u één broer

had, M.Y. (...) genaamd, maar die sneuvelde volgens u tijdens zijn werk voor het Afghaanse nationale leger.

Toen er op 26 qaus 1390 (17 december 2011) een nieuwe weg in Narkh district officieel zou geopend worden zond u er een reportageploeg heen maar omdat er zeer belangrijke personen zouden aanwezig zijn, zoals de gouverneur, werd er u gevraagd om zelf ook aanwezig te zijn. U had de bedrijfswagen al uitgeleend aan uw reportageploeg dus nam u uw eigen wagen. Onderweg werd u gestopt door een soldaat van het Afghaanse nationale leger die u om een lift vroeg. Toen hij bij u in de wagen was ingestapt zette hij een wapen tegen uw hoofd en gaf u het bevel naar een bepaalde locatie te rijden. U werd tegengehouden door drie andere personen op motorfietsen. Zij sloegen u in mekaar en u werd geblinddoekt meegenomen. U weet niet naar waar. U werd in een kamer achtergelaten en na een tijdje werd u verplaatst naar een andere locatie waar uw blinddoek werd afgehaald. U werd mishandeld. Er werd een video van u gemaakt en deze werd aan uw familie overhandigd. Uw vader contacteerde de mullah van de moskee van uw dorp. Deze raadde uw familie aan de video niet aan de overheid te laten zien. De mullah contacteerde de talibanleider van de regio, Qari Said Agha, en vertelde veel goeds over u. Er werd afgesproken dat er losgeld zou betaald worden en dat de ouderen van het dorp garant stonden dat u niet meer voor de overheid zou werken. Nadien werd u vrijgelaten. U ging terug naar huis en ging uw ontslag indienen op uw werk. U ging wel nog enkele keren naar de ART gebouwen in Kabul. Het was moeilijk voor u om in Afghanistan te blijven en u besloot te vertrekken. U meende dat de inlichtingendienst van Afghanistan u ervan zou kunnen verdenken samen te werken met de taliban. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u vermoord te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielprocedure legde u volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), uw werkbadge, een visitekaartje van Z.A. (...), een brief voor uw werkgever, een garantiebrief van de ouderen van uw dorp, een USB stick met daarop foto's en filmpjes, een brief van ART en een enveloppe.

Op 17 augustus 2012 kende het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u de vluchtelingenstatus toe.

Op 27 februari 2015 deed u vrijwillig afstand van uw statuut. De hele procedure om uw gezin naar hier te laten overbrengen duurde te lang en u was de moeilijke levensomstandigheden in België beu.

U vertrok naar Duitsland waar u ongeveer vier jaar heeft verbleven. U dacht dat Duitsland u wel zou helpen en diende er een asielaanvraag in. U verbleef er bijna drie jaar. U kwam er even in contact met de inlichtingendiensten die uw gsm-toestellen uitplozen. Echter heeft men u daar niets ten laste gelegd. Uiteindelijk werd België verantwoordelijk geacht voor de behandeling van uw verzoek en kwam u terug. Op 14 februari 2019 verklaarde u zich hier een tweede keer vluchteling. Uw vrouw en twee kinderen verblijven nog steeds in Kharoti.

U erkent dat u eerder afstand deed van de u toegekende bescherming maar wil die nu terug opeisen. Immers kan u nog steeds niet terug naar Afghanistan waar u gevaar loopt. U geeft aan dat u in uw land van herkomst problemen met de inlichtingendiensten kende, iets waarvan u tijdens uw eerste asielprocedure nog geen melding maakte. U verklaart dat u immers goede contacten heeft met de Taliban, en dit al sinds het regime van de Taliban, toen u en uw broers voor de Taliban werkten. U bewaakte hun hoofdkwartier in de regio waar zij een munitiedepot hadden. U nam nooit deel aan de gewapende strijd. U deed dit tot de val van het Talibanregime, zo ongeveer vijf jaar lang, en ging daarna aan de universiteit studeren. Door de jaren heen heeft u altijd goede contacten met de Taliban onderhouden. Zo communiceert u tot op heden via whatsapp met hooggeplaatste leden van de Taliban, zoals "hun ministers". U onderhoudt ook contacten met mensen van de Afghaanse overheid. Van beide kanten krijgt u informatie.

U diende Afghanistan te verlaten, niet omdat u door de Taliban werd ontvoerd en mishandeld zoals u tijdens uw eerste asielprocedure verklaarde, maar omdat u werd gevisieerd door de Afghaanse inlichtingendiensten, die uw sympathie voor de Taliban niet zouden hebben gewaardeerd. Dienaangaande verwijst u ook naar uw tussenkomst bij het hoofd van het kantoor van voormalig president Karzai, dit zonder medeweten van die inlichtingendiensten, waardoor leden van de Taliban zouden worden vrijgelaten kort voor de verkiezingen. U vreest de inlichtingendiensten, die ook uw broer A.A. (...) zouden hebben vermoord. Om deze reden kan u niet naar Afghanistan terugkeren.

U stelt tot slot op de hoogte te zijn van een nakende aanslag die de Afghaanse loya jirga zal treffen, volgens u zal dit "het grootste incident in de hele wereld" zijn, met de dood van 3000 tot 3500 mensen tot gevolg.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende zaken neer: uw curriculum, drie documenten in verband met uw verblijf in Duitsland (Weiterleitungsbescheinigung, Zertifikat, Gesundheitskarte), een attest in verband met een inburgeringscursus, enkele certificaten betreffende opleidingen die u in Afghanistan volgde, een brief waarin iemand bevestigt dat u lid was van een de journalistenvereniging Safma, foto's van mensen van de Taliban, twee foto's waarop u te zien bent.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 § 2, a en b van de Vreemdelingenwet loopt.

Er kan immers niet aangenomen worden dat u in Afghanistan problemen dient te vrezen.

Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat, hoewel u op 17 augustus 2012 de vluchtelingenstatus kreeg toegekend, heden moet worden besloten dat u die status destijds verwierf middels het afleggen van frauduleuze verklaringen.

Zo kan u zich uw eerdere asielmotieven niet eens meer herinneren. Als het CGVS peilt naar de asielmotieven die u tijdens uw eerste asielprocedure ter sprake bracht, doet u daar bijzonder geheimzinnig over of geeft u nietszeggende, ontwijkende antwoorden. U stelt dat daar nogmaals op ingaan uw leven zou vernietigen en dat uw leven niet enkel om bescherming draait (CGVS II, p.4). Als u meermaals wordt gevraagd uw eerdere asielmotieven samen te vatten, zegt u: "Ik weet niet wat u weet. Daar doen mensen zaken, maar ze geven anderen daarvoor de verantwoordelijkheid", "Ik wil er niet meer over spreken", "Ik wil een klacht indienen tegen de overheid. Ze vroegen bewijs, ik had het niet, dus kreeg ik de schuld", of "Misschien is er een tegenstrijdigheid, maar alles houdt verband met elkaar. Als u over iets spreekt, dan komt er iets anders", of verwijst u naar documenten die u tijdens uw eerste asielprocedure toonde (CGVS II, p.4). Dat u geen idee heeft welke asielmotieven u hier eerder aanbracht, moge duidelijk zijn. U zegt dat u die zaken zei om bescherming te krijgen, en voegt er aan toe dat u niet wist dat het CGVS zou beginnen "graven" en info over u verzamelen (CGVS II, p.9). Tijdens een eerste onderhoud verklaarde u overigens al uitdrukkelijk dat u zich niet kon herinneren wat u tijdens uw eerste asielprocedure vertelde maar dat u problemen met de Taliban vermeldde omdat u zo verblijfsdocumenten dacht te verkrijgen (CGVS I, p.24). De vaststelling dat u er naar aanleiding van uw vorig verzoek niet voor terugdeinsde bedrieglijke verklaringen af te leggen, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in zeer ernstige mate.

Als het CGVS u de vraag stelt waarom u Afghanistan dan wel heeft moeten verlaten, blijft u opnieuw bijzonder vaag: u antwoordt "omwille van de problemen" of "Ik gaf u de documenten, u gaf me een miserabel leven" (CGVS II, p.7). Als het CGVS meerdere keren informeert naar uw vrees voor de inlichtingendiensten, iets waar u toch geregeld op alludeert, antwoordt u dat ze problemen veroorzaakten (CGVS II, p.8), "niemand kan zeggen wat er daar gebeurt" (CGVS II, p.8). Nogmaals gevraagd welke problemen u had met de inlichtingendiensten, zegt u: "Het is acht jaar geleden. De situatie is ook veranderd, de problemen zijn niet meer dezelfde" (CGVS, p.8), of u zegt "Welke vraag is dat? Ze ondernemen actie tegen je, je weet niet waarom." (CGVS II, p.5). Gevraagd van welke acties u dan het slachtoffer werd, bent u opnieuw niet van plan duidelijkheid te scheppen: u beweert dat er "enkele issues" waren, dat u "dingen deelde" met hen maar dat ze "bewijs vroegen" (CGVS II, p.7). U zegt ook: "U wil horen dat er daar iemand is met een pistool die me gaat neerschieten. Maar ik ben betrokken bij kritieke zaken" (CGVS II, p.8). Gevraagd over welke kritieke zaken u dan praat, geeft u andermaal een nietszeggend, ontwijkend antwoord (CGVS II, p.8). Op geen enkel moment doet u ook maar enige moeite een begrijpelijk discours te brengen.

Verder stelt het Commissariaat-generaal vast dat u ook nooit verduidelijkt waarom u de luis in de pels van de inlichtingendiensten zou zijn. Gevraagd wat u in de ogen van die autoriteiten verkeerd heeft gedaan, antwoordt u: "Ze zijn bang voor elkaar, als je het geheim kent van een land, dan kan dat geheim blootgesteld worden" (CGVS II, p.5). Dat dit opnieuw weinig verhelderend is, hoeft geen betoog. Vervolgens geeft u aan dat u een band had met de Taliban en dat u betrokken zou zijn geweest bij onderhandelingen omtrent de vrijlating van negen leden van de Taliban. U situeert die gebeurtenissen kort voor de presidentsverkiezingen die tot de tweede ambtstermijn van Karzai leidden, u noemt het "iets politiek", een vredesverdrag waar de inlichtingendiensten niet bij betrokken werden. U zegt dat uw betrokkenheid het begin van uw problemen met de inlichtingendiensten zou zijn geweest (CGVS II, p.9, 10). Het CGVS merkt op dat het weinig geloofwaardig is dat de inlichtingendiensten niet op de hoogte zouden zijn gebracht van de nakende vrijlating van leden van de Taliban. Nog minder aannemelijk is dat een journalist zoals u daarbij betrokken zou zijn geweest. Met de bedenkingen van het CGVS geconfronteerd, antwoordt u dat de opgesloten leden van de Taliban uw vrienden waren, mensen van uw dorp en dat u gewoon wou aantonen dat u "een goed persoon" bent (CGVS II, p.10). Dat dergelijke motieven zouden volstaan om een bepalende rol te spelen bij de vrijlating van leden die tot een

terroristische organisatie behoren, is niet geloofwaardig. Verder suggereert u dat u op een veiligheidsmeeting van de autoriteiten aanwezig was en dat iemand van de aanwezigen informatie over een zuiveringsoperatie had gelekt. Waarom u dit vertelt of waarom u hierdoor problemen zou hebben ondervonden, weigert u evenwel te verduidelijken (CGVS II, p.7). Telkens weer blijkt dat u geen zin heeft of niet in staat bent om een coherent relaas te brengen.

Ook over andere problemen die u met de inlichtingendiensten zou hebben gekend, legt u eerder vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen af. U beweert bijvoorbeeld dat zij een jaar geleden uw broer A.A. (...) vermoord hebben. U zegt uitdrukkelijk dat hij door de intelligence gedood werd (CGVS II, p.6), dit terwijl u bij de DVZ nog verklaarde dat A.A. (...) door onbekenden werd beschoten en daarbij gewond geraakte (verklaring volgend verzoek d.d. 5 juni 2019, vraag 12). U zegt ook dat de inlichtingendiensten eens een dood lichaam op straat gooiden om u bang te maken (CGVS II, p.10), en ook dat u werd aangevallen (CGVS II, p.10). Als het CGVS u uitnodigt dat laatste verder te verduidelijken, zegt u echter: "Het is beter niets te zeggen, anders zal u weer vragen stellen en bewijs vragen. Dit zijn persoonlijke zaken die ik niet wil delen" (CGVS II, p.10), waarna u plots zegt dat u geen vluchtelingenstatus meer wenst maar een andere vorm van bescherming wil (CGVS II, p.10). U heeft het over "elke andere bescherming, sociale bescherming of zo, zonder benefits" en zegt ook dat u geen voordelen ziet in de vluchtelingenstatus, dat u dan ook niet meer direct naar uw land kan terugkeren (CGVS II, p.11). Ook tijdens het onderhoud d.d. 7 augustus 2019 verklaarde u al "geen vrees" te hebben ten opzichte van uw land van herkomst (CGVS I, p.27) en daarvoor al, meer bepaald op 27 februari 2015, deed u vrijwillig afstand van de beschermingsstatus die het CGVS u op 17 augustus 2012 toekende. Dit toont toch allemaal aan dat uw nood aan bescherming bijzonder relatief is.

U herhaalt voorts dat u geen vluchtelingenstatus meer wilt omdat het CGVS u toch niet gelooft. Als het CGVS opmerkt dat zulks misschien te maken heeft met het feit dat u steeds wisselende verklaringen aflegt, beweert u belangrijke zaken te weten (CGVS II, p.11), waarmee u suggereert dat u op de hoogte zou zijn van plannen voor een grootschalige terreuraanslag in Afghanistan (CGVS II, p.11). Net zoals u al bij de DVZ heeft beweerd (verklaring volgend verzoek van 5 juni 2019, vraag 12), verklaart u dat een vliegtuig zal neerstorten op de loya jirga en dat alle deelnemers zullen sterven (CGVS II, p.12). U meent dat het zal gebeuren "maar misschien anders" (CGVS II, p.12). Dit lijkt al weinig precieze info te zijn. Als het CGVS u vraagt hoe u die zaken te weten kwam, zegt u dat u die "van het verleden" had, het is "nieuwe en oude info", wie u van deze terreurplannen op de hoogte bracht zegt u niet, wie er bij betrokken zou zijn al evenmin (CGVS II, p.12). Het hoeft geen betoog dat dergelijke verklaringen niet ernstig kunnen worden genomen, temeer u vervolgens zelfs laat uitschijnen dat u zelf aan deze aanval had willen deelnemen: "Om eerlijk te zijn, ik had een plan, ik zou een van die aanvallers op de jirga kunnen zijn". Als het CGVS uw verklaringen daaromtrent nog eens dubbelcheckt, herhaalt u dat u één van de aanvallers zou zijn, dat u daar in het verleden aan dacht, maar dat u nu hier bent (CGVS II, p.14). Het CGVS vindt het opmerkelijk dat u hier ooit verklaarde een journalist te zijn die door de Taliban werd gevisieerd, dat u vervolgens beweerde een sympathisant te zijn van de Taliban die door de inlichtingendiensten werd lastig gevallen, om dan te besluiten met te zeggen dat u, overigens in naam van Daesh (CGVS II, p.12), toch niet onmiddellijk de beste vrienden van de Taliban, een aanslag zou plegen op de loya jirga.

Bovendien kan ook worden gewezen op de verklaringen die u recent heeft afgelegd, meer bepaald in Duitsland, en die evenmin in lijn zijn met het relaas dat u nu brengt. Als het CGVS u confronteert met wat u daar heeft verteld, namelijk dat u Afghanistan verlaten had zonder dat er specifieke problemen waren, maar dat uw leven alsmaar minder werd ("Es gab keinen konkreten Grund weshalb ich Afghanistan verlassen habe, mein Leben ist allgemein schlechter geworden, deswegen bin ich ausgereist", Anhörungsprotokoll, p.4), antwoordt u "Zei ik dat?", en beweert u dat men u in Duitsland die vragen niet stelde (CGVS II, p.9). Overigens gaf u in Duitsland aan dat u wel enkele dreig telefoons ("drohende Anrufe", p.4) kreeg, iets waar u bij het CGVS geen melding van maakt, maar kon u niet zeggen uit welke hoek die kwamen.

Voorts merkt het CGVS op dat u in Duitsland ook wat andere aspecten van uw relaas betreft bijzonder vage verklaringen aflegde. U beweerde daar, net zoals u nu ook in België laat uitschijnen zonder ooit duidelijk te worden, dat u zowel voor de overheid (als journalist) als voor de Taliban actief was. U verwees daarbij naar uw tussenkomst bij de vrijlating van negen Taliban, een verhaal dat u ook hier brengt, maar weigerde informatie te geven over eventuele andere activiteiten. U zei louter nog dat de Taliban bij u thuis kwamen en dat u met hen meeging op missie. Echter zou (of kon) u niet verduidelijken wanneer en waar u op missie ging, noch bleek u bereid iets te zeggen over uw aandeel tijdens deze missies ("Ich kann es nicht sagen und ich will es auch nicht sagen.", Anhörungsprotokoll, p.3). Dit is erg merkwaardig, daar u ook uitdrukkelijk de wens uitsprak dat Duitsland uw verzoek behandelde en de Duitse asielinstanties u expliciet wezen op de vertrouwelijkheid van het onderzoek (Anhörungsprotokoll, p.4). Dergelijk totaal gebrek aan medewerking typeert uw houding en bevestigt dat aan uw verklaringen niet het minste geloof kan worden gehecht.

Tot slot wijst het CGVS nog op de vaststelling dat u ook wat andere aspecten van uw relaas betreft elementen aanbrengt die u eerder niet ter sprake bracht of die in tegenstrijd zijn met wat u eerder heeft verklaard. Zo zei u eerder niets over het feit dat u vroeger zelf lid van de Taliban zou zijn geweest. Verder was u onduidelijk over uw familie. Terwijl u naar aanleiding van uw eerste verzoek nog beweerde slechts twee broers te hebben, blijken dat er nu acht te zijn (CGVS II, p.3). Een van hen, M.Y. (...), zou ten tijde van de mujahedin zijn gestorven. U zegt dat hij voor Hezb-e islami vocht en dat zijn tank in Chamani Ghuzuri in Kabul door een bom geraakt werd (CGVS II, p.3). Echter verklaarde u tijdens de eerste asielprocedure nog dat M.Y. (...) in het Afghaans leger diende en in Kunar om het leven kwam (CGVS, 26 juli 2012, p.12). U argumenteert dat u over bepaalde dingen loog omdat u zo werd geadviseerd en omdat u meende dat het toch niet zo belangrijk was (CGVS II, p.3). Dient evenwel te worden opgemerkt dat het feit dat u zelfs daarover bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd, alles zegt over uw algemene geloofwaardigheid.

Wat rest is de vaststelling dat u weliswaar ooit journalist bent geweest in Afghanistan maar dat u op geen enkele manier aantoont dat u daardoor ooit problemen zou hebben gekend met de Taliban, zoals u tijdens uw eerste asielprocedure kwam vertellen, of met de Afghaanse inlichtingendiensten, zoals u heden komt beweren. Het loutere feit dat u ooit als journalist gewerkt heeft, betekent bovendien niet dat u bij terugkeer naar Afghanistan een verhoogd risico zou lopen. Ten eerste is het zo dat u zelf nooit enig geloofwaardig vervolgingselement heeft aangebracht. Bovendien kan niet worden ingezien waarom bepaalde actoren u nu nog, zoveel jaar na het beëindigen van uw beroepsactiviteiten, slechtgezind zouden zijn. Dat u daarbij verklaart nog steeds goede contacten te onderhouden met prominenten aan de zijde van de overheid en aan de zijde van de Taliban (CGVS I, p.11), toont eveneens aan dat uw profiel van voormalig journalist niet volstaat voor het toekennen van een beschermingsstatus.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u niet als vluchteling kan worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening

moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op

<https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. De documenten die in Duitsland en België kreeg tonen aan dat u in beide landen bent geweest, meer niet. Uw curriculum vitae en de certificaten, onder meer in verband met opleidingen die u in Afghanistan volgde, bevestigen louter dat u ooit als journalist heeft gewerkt. Uw toenmalige beroepsactiviteiten staan in deze beslissing echter niet ter discussie. De foto's van de Taliban tonen op geen enkele manier aan dat u op welke wijze dan ook betrokken zou zijn bij hun activiteiten. Op geen enkele van deze stukken bent u met deze kopstukken van de Taliban te zien. De twee foto's waarop u wel staat, waarop één keer als jongeman met wapen in de hand, tonen niet aan dat u Afghanistan moest verlaten omdat u sympathie had voor de Taliban en problemen kende met de inlichtingendiensten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van "de artikelen 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en de artikel 3 inzake de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen."

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een overzicht en weergave van de aangevoerde bepalingen. Vervolgens betoogt hij:

“Dat verzoeker het verwijt krijgt dat hij bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet over alles de waarheid heeft verteld. Zo heeft verzoeker inderdaad niet aangehaald dat hij voor de Taliban heeft gewerkt ondanks dat hij nooit zelf de wapens heeft opgenomen. Hij bewaakte samen met zijn broers het hoofdkwartier op het moment dat de Taliban aan de macht was. Zo ongeveer iedereen die verzoeker kent, was op dat ogenblik op een of andere manier werkzaam voor de Taliban. Na de val van de Taliban onderhield verzoeker nog steeds goede contacten met mensen van de Taliban. Gelet op de goede contacten tussen verzoeker en de Taliban, en het feit dat verzoeker voor een overheidsbedrijf werkte, werd op verzoeker een beroep gedaan om onderhandeling met de overheid te starten omtrent het vrijlaten van Taliban-gevangenen. Verzoeker slaagde in zijn opzet en een dag voor de verkiezingen voor de tweede termijn van Karzai werden meerdere gevangenen vrij gelaten.

Het CGVS merkt in de beslissing op dat het weinig geloofwaardig is dat de inlichtingendiensten niet op de hoogte zouden zijn gebracht van een nakende vrijlating van leden van de Taliban. Dit is ook niet wat verzoeker beweerde: de inlichtingendiensten waren niet betrokken bij de onderhandelingen over de vrijlating. Uiteindelijk werd gesteld dat, indien de verkiezingen rustig zouden verlopen, er nog meer mensen vrijgelaten zouden worden. De inlichtingendiensten losten echter schoten op de dag van de verkiezingen waar de Taliban vervolgens van verdacht werd, zodat niemand extra werd vrijgelaten. De inlichtingendiensten waren dus op de hoogte van de inhoud van de onderhandelingen. Hoe, dat weet verzoeker niet.

Dat het CGVS stelt in zijn beslissing dat verzoeker nooit verduidelijkt waarom hij een luis in de pels is van de Afghaanse inlichtingendiensten. Dat verzoeker dit wel degelijk heeft uitgelegd: door zijn betrokkenheid bij de onderhandelingen over de vrijlating van Talibanleden.

Feit is dat door de contacten met hooggeplaatste leden van de Taliban, verzoeker in het zicht kwam van de Afghaanse inlichtingendiensten. Verzoeker werd bedreigd (er werden expres lijken in zijn buurt op straat gelegd), hij werd aangevallen.

Dat verzoeker zelfs uit pure vrees voor zijn leven, amper informatie durft geven over zijn problemen, zijn banden met de Taliban en dergelijke meer, uit schrik dat de informatie in verkeerde handen zal vallen.

Dat verzoeker daarom expliciet vroeg dat de kopie van de notities van de persoonlijke onderhouden niet aan hemzelf in het centrum werden overgemaakt, doch enkel en alleen aan zijn advocaat. Dit omdat verzoeker zelf geen Nederlands begrijpt, en hij dus aan iemand anders zou moeten vragen om de inhoud te lezen en te vertalen. Het CGVS heeft na beide persoonlijke onderhouden de kopie van de notities zowel naar verzoeker zelf als naar zijn advocaat gestuurd. Dit verklaart waarom verzoeker bij het tweede persoonlijke onderhoud nog minder vertrouwen had om zijn problemen te delen met het CGVS en zodoende zeer vaag bleef in zijn antwoorden.

Dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhouden op het CGVS meerdere keren sprak over het feit dat hij de schuld kreeg omdat hij niets kon bewijzen. Verzoeker bedoelde dat hij, omwille van zijn contacten, weet had van identiteiten van personen die betrokken waren bij meerdere incidenten, maar dat hij dit nooit kon bewijzen, zodat de Afghaanse inlichtingendienst verzoeker zelf als dader beschouwde. Het incident van de gelekte informatie uit de veiligheidsmeeting toont aan dat verzoeker de schuld kreeg van acties die hij niet zelf had gedaan. Hij kreeg de schuld van het lekken van de informatie; een reden voor verzoeker om Afghanistan te ontvluchten. Het feit dat hij nooit geloofd werd voor zijn beweringen, omdat hij geen bewijzen kon bijbrengen, is ook de reden dat verzoeker moeilijk informatie deelt: hij kan geen bewijzen bijbrengen en weet dat hij niet geloofd zal worden. Deze vrees bleek terecht: het CGVS gelooft verzoeker niet.

Dat het CGVS vervolgens ingaat op de informatie die verzoeker heeft omtrent een nakende aanslag op de Loya Jirga. Het CGVS meent uit de verklaringen van verzoeker af te leiden dat hij een van de aanvallers wil zijn.

Het CGVS houdt geen rekening met de opmerking die de raadsman van verzoeker nog heeft binnen termijn, te weten; “ik noteerde dat de cliënt zei dat hij een van de aanvallers had kunnen zijn als hij geld had gehad (bedoelend dat hij niet bij de aanvallers kan horen).” Verzoeker wil geen aanvaller zijn, maar bedoelde dat als hij geld had gehad, en zich in Afghanistan had bevonden, hij naar alle waarschijnlijkheid de aanval mee had moeten uitvoeren.

Dat het CGVS vervolgens de verklaring van verzoeker in Duitsland herhaalt in de beslissing en stelt dat verzoeker vroeg ‘Zei ik dat?’ Dat de Duitse verklaring zo niet is uitgesproken op het CGVS, en dus het verloop van het persoonlijk onderhoud niet correct is weergegeven in de beslissing.

Dat het CGVS in zijn beslissing stelt “Dat u daarbij verklaart nog steeds goede contacten te onderhouden met prominenten aan de zijde van de overheid en aan de zijde van de Taliban, toont eveneens aan dat uw profiel van voormalig journalist niet volstaat voor het toekennen van een beschermingsstatus.” Dat onduidelijk is wat het CGVS hiermee bedoelt. Het is net omdat verzoeker contacten heeft met beide zijden, dat zijn leven gevaar loopt, zoals hij reeds eerder heeft aangehaald. Verzoeker komt aan deze contacten aan de zijde van de Taliban, omdat hij met hen heeft gewerkt, en aan de zijde van de overheid, omdat hij als journalist voor een overheidsbedrijf heeft gewerkt. Het profiel

van voormalig journalist is wel degelijk van primordiaal belang voor het toekennen van een beschermingsstatus

Dat het CGVS vervolgens algemeen stelt dat de veiligheids situatie in Afghanistan per regio verschilt en dat de situatie in Wardak redelijk veilig is. Het CGVS oordeelt dat er in Wardak geen actueel reëel risico bestaat voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het CGVS stelt echter zelf: "de subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen [...] Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers [...] bedoeld "

Dat verzoeker bij het eerste verzoek om internationale bescherming reeds werkgerelateerde documenten had neergelegd. Dat deze documenten in ieder geval aantonen dat verzoeker voor een overheidsbedrijf heeft gewerkt, wat van hem een doelwit maakt.

Dat het CGVS onvoldoende rekening hield met de terughoudendheid van verzoeker om, uit schrik voor zijn leven, veel informatie te delen. Dat het CGVS niet afdoende motiveert waarom de verklaringen van verzoeker weinig aannemelijk zijn en daarom artikel 3 inzake de motiveringsplicht schendt.

Dat bovendien de veiligheids situatie in Wardak bezwaarlijk geen gevaar voor de levens van de burgers genoemd kan worden, wanneer er een verhoging van 170% van het aantal burgerslachtoffers heeft plaatsgevonden als men 2017 vergelijkt met 2018. De situatie in Afghanistan ontspoort volledig. De regering geraakt steeds meer verzwakt en de Taliban wint aan macht. Dit blijkt ook het geval in de provincie Wardak, volgens de informatie van het CGVS. De Belgische federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken raadt momenteel af om naar Afghanistan te gaan, onder meer omdat "het geweld in 2017 en 2018 onverminderd voortgaat in alle delen van het land, met ook grote aantallen burgerslachtoffers tot gevolg ". Verzoeker terugsturen naar Afghanistan houdt hoe dan ook een schending van zijn mensenrecht op het recht op leven in.

Dat het CGVS in strijd met artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag oordeelde door te stellen dat verzoeker niet als vluchteling erkend kan worden, aangezien het CGVS niet afdoende motiveert dat verzoeker geen gegronde vrees op vervolging kan aantonen.

Dat het CGVS in strijd met artikel 48/4 Vreemdelingenwet oordeelde door te stellen dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade loopt.

Dat bovenstaande informatie duidelijk aantoont dat de vrees van verzoeker volledig terecht is gezien hij niet op de bescherming van de Afghaanse autoriteiten kan steunen".

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofdzaak om de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.3. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker het Belgische reisadvies inzake Afghanistan bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker duidt, waar hij in het verzoekschrift artikel 8 van het EVRM citeert, op generlei wijze op welke wijze dit artikel, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven behelst, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg verwijst hij niet op dienstige wijze naar dit artikel.

Verzoeker preciseert evenmin welke bepaling van artikel 3 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest) hij te dezen geschonden acht. Evenmin concretiseert hij waaruit de schending zou bestaan. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van de artikelen 2 en 4 van het Handvest is dan ook niet aan de orde.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoeker stelt dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omwille van een vrees voor vervolging ten aanzien van zowel de taliban als de Afghaanse autoriteiten.

Waar in de bestreden beslissing uitgebreid wordt gemotiveerd dat en waarom aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging geen geloof kan worden gehecht, tracht verzoeker de gedane vaststellingen dienaangaande vooreerst toe te schrijven aan de vrees voor zijn leven en de schrik, in dit kader, dat de door hem verstrekte informatie in de verkeerde handen zou vallen. Verzoeker kan met deze uitleg echter bezwaarlijk volstaan om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te verklaren. Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Verzoeker werd bij het CGVS daarenboven gewezen op de vertrouwelijkheid van de persoonlijke onderhouden, op de op hem rustende medewerkingsplicht en op het belang van het vertellen van de waarheid en van het verstrekken van de nodige informatie aan de Belgische asielinstanties (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van 7 augustus 2019, p.3). Het is dan ook niet ernstig van verzoeker om te poneren dat hij, in het kader van een procedure die hij zelf inleidde om internationale bescherming te verkrijgen met het oogmerk om zijn leven te vrijwaren, de hiertoe benodigde informatie niet kan, wil of durft te verstrekken. Dat een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud, hoewel hij verzocht om dit niet te doen, werd overgemaakt aan hem in het centrum doet hieraan geenszins afbreuk. Deze kopie werd immers enkel ter kennis gebracht van verzoeker en verzoeker was, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen, geenszins verplicht om deze aan zijn medebewoners te laten lezen.

Waar verzoeker beweert dat hij nooit geloofd werd omdat hij geen bewijzen kon bijbrengen, en daarom moeilijk informatie kon delen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker met deze redenering evenmin afbreuk kan doen aan de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker gaat met deze uitleg andermaal schromelijk voorbij aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals onder meer vastgesteld in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, namelijk redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on*

Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor vervolging wordt, mede gelet op het voorgaande, vooreerst op fundamentele wijze ondermijnd door de kennelijk leugenachtige verklaringen die hij initieel aflegde en op basis waarvan hij eerder de vluchtelingenstatus bekam. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat, hoewel u op 17 augustus 2012 de vluchtelingenstatus kreeg toegekend, heden moet worden besloten dat u die status destijds verwierf middels het afleggen van frauduleuze verklaringen.

Zo kan u zich uw eerdere asielmotieven niet eens meer herinneren. Als het CGVS peilt naar de asielmotieven die u tijdens uw eerste asielprocedure ter sprake bracht, doet u daar bijzonder geheimzinnig over of geeft u nietszeggende, ontwijkende antwoorden. U stelt dat daar nogmaals op ingaan uw leven zou vernietigen en dat uw leven niet enkel om bescherming draait (CGVS II, p.4). Als u meermaals wordt gevraagd uw eerdere asielmotieven samen te vatten, zegt u: “Ik weet niet wat u weet. Daar doen mensen zaken, maar ze geven anderen daarvoor de verantwoordelijkheid”, “Ik wil er niet meer over spreken”, “Ik wil een klacht indienen tegen de overheid. Ze vroegen bewijs, ik had het niet, dus kreeg ik de schuld”, of “Misschien is er een tegenstrijdigheid, maar alles houdt verband met elkaar. Als u over iets spreekt, dan komt er iets anders”, of verwijst u naar documenten die u tijdens uw eerste asielprocedure toonde (CGVS II, p.4). Dat u geen idee heeft welke asielmotieven u hier eerder aanbracht, moge duidelijk zijn. U zegt dat u die zaken zei om bescherming te krijgen, en voegt er aan toe dat u niet wist dat het CGVS zou beginnen “graven” en info over u verzamelen (CGVS II, p.9). Tijdens een eerste onderhoud verklaarde u overigens al uitdrukkelijk dat u zich niet kon herinneren wat u tijdens uw eerste asielprocedure vertelde maar dat u problemen met de Taliban vermeldde omdat u zo verblijfsdocumenten dacht te verkrijgen (CGVS I, p.24). De vaststelling dat u er naar aanleiding van uw vorig verzoek niet voor terugdeinsde bedrieglijke verklaringen af te leggen, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in zeer ernstige mate.”

Verzoeker voert blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan doch laat deze geheel ongemoeid. Derhalve blijven zij onverminderd overeind.

Verzoeker laat de bestreden beslissing, gelet op de hoger gedane vaststellingen, eveneens volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Als het CGVS u de vraag stelt waarom u Afghanistan dan wel heeft moeten verlaten, blijft u opnieuw bijzonder vaag: u antwoordt “omwille van de problemen” of “Ik gaf u de documenten, u gaf me een miserabel leven” (CGVS II, p.7). Als het CGVS meerdere keren informeert naar uw vrees voor de inlichtingendiensten, iets waar u toch geregeld op alludeert, antwoordt u dat ze problemen veroorzaakten (CGVS II, p.8), “niemand kan zeggen wat er daar gebeurt” (CGVS II, p.8). Nogmaals gevraagd welke problemen u had met de inlichtingendiensten, zegt u: “Het is acht jaar geleden. De situatie is ook veranderd, de problemen zijn niet meer dezelfde” (CGVS, p.8), of u zegt “Welke vraag is

dat? Ze ondernemen actie tegen je, je weet niet waarom.” (CGVS II, p.5). Gevraagd van welke acties u dan het slachtoffer werd, bent u opnieuw niet van plan duidelijkheid te scheppen: u beweert dat er “enkele issues” waren, dat u “dingen deelde” met hen maar dat ze “bewijs vroegen” (CGVS II, p.7). U zegt ook: “U wil horen dat er daar iemand is met een pistool die me gaat neerschieten. Maar ik ben betrokken bij kritieke zaken” (CGVS II, p.8). Gevraagd over welke kritieke zaken u dan praat, geeft u andermaal een nietszeggend, ontwijkend antwoord (CGVS II, p.8). Op geen enkel moment doet u ook maar enige moeite een begrijpelijk discours te brengen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd gelden.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Verder stelt het Commissariaat-generaal vast dat u ook nooit verduidelijkt waarom u de luis in de pels van de inlichtingendiensten zou zijn. Gevraagd wat u in de ogen van die autoriteiten verkeerd heeft gedaan, antwoordt u: “Ze zijn bang voor elkaar, als je het geheim kent van een land, dan kan dat geheim blootgesteld worden” (CGVS II, p.5). Dat dit opnieuw weinig verhelderend is, hoeft geen betoog. Vervolgens geeft u aan dat u een band had met de Taliban en dat u betrokken zou zijn geweest bij onderhandelingen omtrent de vrijlating van negen leden van de Taliban. U situeert die gebeurtenissen kort voor de presidentsverkiezingen die tot de tweede ambtstermijn van Karzai leidden, u noemt het “iets politiek”, een vredesverdrag waar de inlichtingendiensten niet bij betrokken werden. U zegt dat uw betrokkenheid het begin van uw problemen met de inlichtingendiensten zou zijn geweest (CGVS II, p.9, 10). Het CGVS merkt op dat het weinig geloofwaardig is dat de inlichtingendiensten niet op de hoogte zouden zijn gebracht van de nakende vrijlating van leden van de Taliban. Nog minder aannemelijk is dat een journalist zoals u daarbij betrokken zou zijn geweest. Met de bedenkingen van het CGVS geconfronteerd, antwoordt u dat de opgesloten leden van de Taliban uw vrienden waren, mensen van uw dorp en dat u gewoon wou aantonen dat u “een goed persoon” bent (CGVS II, p.10). Dat dergelijke motieven zouden volstaan om een bepalende rol te spelen bij de vrijlating van leden die tot een terroristische organisatie behoren, is niet geloofwaardig. Verder suggereert u dat u op een veiligheidsmeeting van de autoriteiten aanwezig was en dat iemand van de aanwezigen informatie over een zuiveringsoperatie had gelekt. Waarom u dit vertelt of waarom u hierdoor problemen zou hebben ondervonden, weigert u evenwel te verduidelijken (CGVS II, p.7). Telkens weer blijkt dat u geen zin heeft of niet in staat bent om een coherent relaas te brengen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Voor zijn weinig verhelderende betoog omtrent hetgeen hij in de ogen van de autoriteiten fout zou hebben gedaan, biedt hij niet de minste uitleg. Verder is het, zoals verweerder met recht opmerkt, weldegelijk onaannemelijk dat de inlichtingendiensten niet zouden zijn op de hoogte gesteld van en zouden zijn betrokken bij de (onderhandelingen over de) vrijlating van negen talibanleden. Voorts reikt verzoeker geen enkel argument aan ter weerlegging van de terecht vaststelling dat het in het geheel niet aannemelijk is dat een journalist zoals verzoeker betrokken zou zijn geweest, laat staan een bepalende rol zou hebben gespeeld, bij de (onderhandelingen over de) vrijlating van negen talibanleden. Ook voor het gebrek aan verduidelijking omtrent de veiligheidsmeeting geeft verzoeker geen verklaring. Evenmin verstrekt hij hierover enige bijkomende duiding. Waar verzoeker in dit kader vaagweg aangeeft dat hij weet zou hebben van de identiteit van personen die betrokken waren bij meerdere incidenten, dat hij dit niet kon bewijzen en dat hij daardoor zelf als dader werd beschouwd door de Afghaanse inlichtingendiensten en beschuldigd werd van het lekken van informatie, dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker met zulk vaag discours bezwaarlijk kan volstaan om aan te tonen dat, om welke reden of in welke hoedanigheid hij aanwezig zou zijn geweest bij een veiligheidsmeeting van de autoriteiten waarbij één van de aanwezigen informatie over een nakende zuiveringsoperatie lekte; laat staan dat hij zou aantonen dat of welke problemen hij daardoor zou hebben gekend.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Ook over andere problemen die u met de inlichtingendiensten zou hebben gekend, legt u eerder vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen af. U beweert bijvoorbeeld dat zij een jaar geleden uw broer A.A. (...) vermoord hebben. U zegt uitdrukkelijk dat hij door de intelligence gedood werd (CGVS II, p.6), dit terwijl u bij de DVZ nog verklaarde dat A.A. (...) door onbekenden werd beschoten en daarbij gewond geraakte (verklaring volgend verzoek d.d. 5 juni 2019, vraag 12). U zegt ook dat de inlichtingendiensten eens een dood lichaam op straat gooiden om u bang te maken (CGVS II, p.10), en ook dat u werd aangevallen (CGVS II, p.10). Als het CGVS u uitnodigt dat laatste verder te verduidelijken, zegt u echter: “Het is beter niets te zeggen, anders zal u weer vragen stellen en bewijs vragen. Dit zijn persoonlijke zaken die ik niet wil delen” (CGVS II, p.10), waarna u plots zegt dat u geen vluchtelingenstatus meer wenst maar een andere vorm van bescherming wil (CGVS II, p.10). U heeft het over “elke andere bescherming, sociale bescherming of zo, zonder benefits” en zegt ook dat u geen voordelen ziet in de

vluchtelingenstatus, dat u dan ook niet meer direct naar uw land kan terugkeren (CGVS II, p.11). Ook tijdens het onderhoud d.d. 7 augustus 2019 verklaarde u al “geen vrees” te hebben ten opzichte van uw land van herkomst (CGVS I, p.27) en daarvoor al, meer bepaald op 27 februari 2015, deed u vrijwillig afstand van de beschermingsstatus die het CGVS u op 17 augustus 2012 toekende. Dit toont toch allemaal aan dat uw nood aan bescherming bijzonder relatief is.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet dienstig aanvecht, onverminderd gehandhaafd.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“U herhaalt voorts dat u geen vluchtelingenstatus meer wilt omdat het CGVS u toch niet gelooft. Als het CGVS opmerkt dat zulks misschien te maken heeft met het feit dat u steeds wisselende verklaringen aflegt, beweert u belangrijke zaken te weten (CGVS II, p.11), waarmee u suggereert dat u op de hoogte zou zijn van plannen voor een grootschalige terreuraanslag in Afghanistan (CGVS II, p.11). Net zoals u al bij de DVZ heeft beweerd (verklaring volgend verzoek van 5 juni 2019, vraag 12), verklaart u dat een vliegtuig zal neerstorten op de loya jirga en dat alle deelnemers zullen sterven (CGVS II, p.12). U meent dat het zal gebeuren “maar misschien anders” (CGVS II, p.12). Dit lijkt al weinig precieze info te zijn. Als het CGVS u vraagt hoe u die zaken te weten kwam, zegt u dat u die “van het verleden” had, het is “nieuwe en oude info”, wie u van deze terreurplannen op de hoogte bracht zegt u niet, wie er bij betrokken zou zijn al evenmin (CGVS II, p.12). Het hoeft geen betoog dat dergelijke verklaringen niet ernstig kunnen worden genomen, temeer u vervolgens zelfs laat uitschijnen dat u zelf aan deze aanval had willen deelnemen: “Om eerlijk te zijn, ik had een plan, ik zou een van die aanvallers op de jirga kunnen zijn”. Als het CGVS uw verklaringen daaromtrent nog eens dubbelcheckt, herhaalt u dat u één van de aanvallers wou zijn, dat u daar in het verleden aan dacht, maar dat u nu hier bent (CGVS II, p.14). Het CGVS vindt het opmerkelijk dat u hier ooit verklaarde een journalist te zijn die door de Taliban werd gevisieerd, dat u vervolgens beweerde een sympathisant te zijn van de Taliban die door de inlichtingendiensten werd lastig gevallen, om dan te besluiten met te zeggen dat u, overigens in naam van Daesh (CGVS II, p.12), toch niet onmiddellijk de beste vrienden van de Taliban, een aanslag wou plegen op de loya jirga.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zijn verklaringen gedurende het tweede persoonlijk onderhoud waren blijkens de inhoud van de notities van dit persoonlijk onderhoud duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Bovendien werden deze gedubbelcheckt. Bijgevolg laten zij geen ruimte voor de nuanceringen die verzoekers advocaat nadien trachtte aan te brengen. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat, zelfs indien rekening gehouden zou worden met deze nuanceringen, verzoeker hiermee geenszins afbreuk doet aan de vaststellingen dat hij uiterst vage en bevreemdende verklaringen aflegde over (zijn kennis over) de nakende aanslag.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Bovendien kan ook worden gewezen op de verklaringen die u recent heeft afgelegd, meer bepaald in Duitsland, en die evenmin in lijn zijn met het relaas dat u nu brengt. Als het CGVS u confronteert met wat u daar heeft verteld, namelijk dat u Afghanistan verlaten had zonder dat er specifieke problemen waren, maar dat uw leven alsmaar minder werd (“Es gab keinen konkreten Grund weshalb ich Afghanistan verlassen habe, mein Leben ist allgemein schlechter geworden, deswegen bin ich ausgereist”, Anhörungs Niederschrift, p.4), antwoordt u “Zei ik dat?”, en beweert u dat men u in Duitsland die vragen niet stelde (CGVS II, p.9). Overigens gaf u in Duitsland aan dat u wel enkele dreig telefoons (“drohende Anrufe”, p.4) kreeg, iets waar u bij het CGVS geen melding van maakt, maar kon u niet zeggen uit welke hoek die kwamen.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Waar hij poneert dat zijn Duitse verklaring zo niet werd uitgesproken gedurende het persoonlijk onderhoud en dat het persoonlijk onderhoud aldus niet correct is weergegeven in de bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat dit feitelijke grondslag mist. Uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker weldegelijk werd geconfronteerd met de verklaringen die hij aflegde in Duitsland, meer bepaald met het gegeven dat hij aldaar aangaf dat hij Afghanistan had verlaten zonder dat er specifieke problemen waren maar dat zijn leven alsmaar minder werd. Verzoeker vroeg en ontving, zoals blijkt uit hetgeen hij zelf aangeeft in het verzoekschrift en de inhoud van het administratief dossier, daarenboven een kopie van de notities van dit persoonlijk onderhoud op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet. Dient in dit kader te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5quater, § 3 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig het eerste lid van deze bepaling, kan de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat opmerkingen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bezorgen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Overeenkomstig het tweede lid van deze bepaling worden deze opmerkingen schriftelijk en in de proceduretaal aan de commissaris-generaal meegedeeld. Overeenkomstig het vijfde lid van deze bepaling, wordt de verzoeker om

internationale bescherming geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag voor het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming geen enkele opmerking de commissaris-generaal heeft bereikt. Als de opmerkingen die de commissaris-generaal in voorkomend geval hebben bereikt, slechts betrekking hebben op een deel van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van de notities. Gezien verzoeker omtrent de voormelde passage in de notities van zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS, hoewel hij via zijn advocaat wel andere opmerkingen overmaakte, geen enkele opmerking overmaakte aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt hij geacht in te stemmen met de inhoud van deze passage, kan hij de inhoud hiervan heden niet aanvechten en kan hij heden niet laten uitschijnen dat deze passage een verkeerde weergave zou bevatten.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voor het overige geheel ongemoeid waar gesteld wordt:

“Voorts merkt het CGVS op dat u in Duitsland ook wat andere aspecten van uw relaas betreft bijzonder vage verklaringen aflegde. U beweerde daar, net zoals u nu ook in België laat uitschijnen zonder ooit duidelijk te worden, dat u zowel voor de overheid (als journalist) als voor de Taliban actief was. U verwees daarbij naar uw tussenkomst bij de vrijlating van negen Taliban, een verhaal dat u ook hier brengt, maar weigerde informatie te geven over eventuele andere activiteiten. U zei louter nog dat de Taliban bij u thuis kwamen en dat u met hen meeging op missie. Echter wou (of kon) u niet verduidelijken wanneer en waar u op missie ging, noch bleek u bereid iets te zeggen over uw aandeel tijdens deze missies (“Ich kann es nicht sagen und ich will es auch nicht sagen.”, Anhörungsniederschrift, p.3). Dit is erg merkwaardig, daar u ook uitdrukkelijk de wens uitsprak dat Duitsland uw verzoek behandelde en de Duitse asielinstanties u expliciet wezen op de vertrouwelijkheid van het onderzoek (Anhörungsniederschrift, p.4). Dergelijk totaal gebrek aan medewerking typeert uw houding en bevestigt dat aan uw verklaringen niet het minste geloof kan worden gehecht.

Tot slot wijst het CGVS nog op de vaststelling dat u ook wat andere aspecten van uw relaas betreft elementen aanbrengt die u eerder niet ter sprake bracht of die in tegenstrijd zijn met wat u eerder heeft verklaard. Zo zei u eerder niets over het feit dat u vroeger zelf lid van de Taliban zou zijn geweest. Verder was u onduidelijk over uw familie. Terwijl u naar aanleiding van uw eerste verzoek nog beweerde slechts twee broers te hebben, blijken dat er nu acht te zijn (CGVS II, p.3). Een van hen, M.Y. (...), zou ten tijde van de mujahedin zijn gestorven. U zegt dat hij voor Hezb-e islami vocht en dat zijn tank in Chamani Ghuzuri in Kabul door een bom geraakt werd (CGVS II, p.3). Echter verklaarde u tijdens de eerste asielprocedure nog dat M.Y. (...) in het Afghaans leger diende en in Kunar om het leven kwam (CGVS, 26 juli 2012, p.12). U argumenteert dat u over bepaalde dingen loog omdat u zo werd geadviseerd en omdat u meende dat het toch niet zo belangrijk was (CGVS II, p.3). Dient evenwel te worden opgemerkt dat het feit dat u zelfs daarover bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd, alles zegt over uw algemene geloofwaardigheid.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet dienstig aanvecht, onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de concrete problemen die verzoeker ten gevolge van zijn vermeende steun aan de taliban of de overheid zou hebben gekend in Afghanistan en aan de hieruit voortgesproten vrees voor vervolging.

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift voor het overige weliswaar zijn voormalige werkzaamheden in Afghanistan, doch inzake deze werkzaamheden wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Wat rest is de vaststelling dat u weliswaar ooit journalist bent geweest in Afghanistan maar dat u op geen enkele manier aantoont dat u daardoor ooit problemen zou hebben gekend met de Taliban, zoals u tijdens uw eerste asielprocedure kwam vertellen, of met de Afghaanse inlichtingendiensten, zoals u heden komt beweren. Het loutere feit dat u ooit als journalist gewerkt heeft, betekent bovendien niet dat u bij terugkeer naar Afghanistan een verhoogd risico zou lopen. Ten eerste is het zo dat u zelf nooit enig geloofwaardig vervolgingselement heeft aangebracht. Bovendien kan niet worden ingezien waarom bepaalde actoren u nu nog, zoveel jaar na het beëindigen van uw beroepsactiviteiten, slechtgezind zouden zijn. Dat u daarbij verklaart nog steeds goede contacten te onderhouden met prominenten aan de zijde van de overheid en aan de zijde van de Taliban (CGVS I, p.11), toont eveneens aan dat uw profiel van voormalig journalist niet volstaat voor het toekennen van een beschermingsstatus.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij herhaalt dat hij in het verleden samenwerkte met zowel de overheid als de taliban, dat hij goede contacten heeft met beide zijden en dat zijn leven daardoor in gevaar is, dient immers te worden vastgesteld dat hij schromelijk voorbijgaat aan de hoger gedane vaststellingen. Uit deze vaststellingen blijkt genoegzaam dat aan

verzoekers beweerde problemen ten gevolge van zijn activiteiten en contacten met de taliban en met de overheid niet het minste geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan verzoeker met een verwijzing naar deze activiteiten en contacten en de hieruit voortgesproten, vermeende problemen en vrees geenszins aantonen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan heden, zoveel jaren na datum, zou dreigen te worden geïdoleerd of vervolgd omwille van zijn voormalige beroepsactiviteiten. Het gegeven dat verzoeker het nodig achtte om meermaals volledig verzonnen problemen en een volledig fictieve concrete vrees ten berde te brengen, duidt er in dit kader overigens op dat ook hijzelf van mening is dat zijn loutere beroepsverleden niet kan volstaan om te besluiten tot het bestaan in zijner hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Eveneens is het, zo hij werkelijk door beide partijen werd geïdoleerd, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, niet aannemelijk dat hij met zowel de taliban als de overheid nog steeds dermate goede contacten zou onderhouden. Gelet op het voorgaande, is geenszins aangetoond dat verzoekers beroepsverleden heden zou kunnen leiden tot vervolging.

De door verzoeker neergelegde stukken en documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet *in concreto* worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven, waaronder zijn voormalige werkzaamheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghaanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de

mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152,

beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Het reisadvies waar verzoeker naar verwijst doet immers geen afbreuk aan het voorgaande. Nog daargelaten dat dit reisadvies geen specifieke en gedetailleerde informatie omtrent de situatie in de provincie Wardak bevat, dient te worden opgemerkt dat zulk reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Voor het overige voert verzoeker geen dienstige argumenten aan en brengt hij geen informatie bij die aan de in de bestreden beslissing opgenomen motieven en de informatie waarop deze motieven schragen afbreuk zouden kunnen doen. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gelden en toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT